

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΡΑΨΩΔΙΑ Β.

S U M M A R I U M.

Ithacensibus postero mane ad concilium vocatis, Telemachus queritur contumeliam domus et profligationem bonorum, atque populi misericordiam et auxilium implorat (1-79). Antinous, ex principibus procorum, culpa in Penelopen translata, finem malorum fore negat, nisi ipsa nupserit alicui, aut ad Icarium patrem redeat (80-128). Respondenti Telemacho, et turbam domo excedere aperte iubenti, aquilae praetervolantes auspiciam faciunt, quod infaustum procis interpretatus vates Halitherses ridetur ab Eury-macho (129-207). Ita quum nihil effectum videt, altercatione protracta, iuvenis navem postulat, qua Pylum et Spartam vehatur percunctatum de patre; sed irrisum hac quoque spe frustratur dissoluta concio (208-259). Inde in litore solus veneratur Minervam, quae Mentoris cuiusdam specie adstans ei instructam navem et se ipsam navigationis comitem pollicetur (260-295). Statim domum reversus Eurycleam promam cibaria itineri parare iubet, inscia matre (296-381); Minerva autem ex populo socios colligit, navique ab Noëmone accepta et deducta ambo vesperi solvuntur ex portu (382-434).

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ᾧρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφιν Ὀδυσσεῆος φίλος υἱός,
εἶματα ἐσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὤμων·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἄντην. 5
αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
κηρύσσειν ἀγορῆνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγεροθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,
βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ἀγορῆν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, 10
οὐκ οἶος, ἅμα τῶγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
θεσπεσίην δ' ἄρα τῶγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
τόν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖντο·
ἔζετο δ' ἐν πατρὸς θάκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρος Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν, 15
ὅς δὴ γήραϊ κωφὸς ἔην, καὶ μυρία ἦδη.

- καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύνκλωψ
 20 ἐν σπῆϊ γλαφυρῶ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον.
 τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ ὁ μὲν μνηστήρσιν ὀμίλει,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα·
 ἄλλ' οὐδ' ὡς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅ, τι κεν εἶπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένητ', οὔτε θόωκος,
 ἔξ οὔ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν.
 νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἠγείρε; τίνα χρειῶ τόσον ἴκει,
 ἢ ἐ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ ἐ τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἢν χ' ἡμῖν σάφα εἶποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ ἐ τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἔσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος! εἶθε οἱ αὐτῶ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ, τι φρεσὶν ἤσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύος φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν·
 στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δὲ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
 κήρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 Ὡ γέρον, οὐχ ἑκάς οὔτος ἀνὴρ - τάχα δ' εἴσεται
 αὐτός -
 ὅς λαὸν ἠγείρα· μάλιστα δὲ μ' ἄλγος ἰκάνει.
 οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἢν χ' ὑμῖν σάφα εἶπω, ὅτε πρότερός γε πύθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκομαι, οὐδ' ἀγορεύω·

ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ 45
 δοιά· τὸ μὲν, πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσι βασίλευε, πατήρ δ' ὡς ἦπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαρῥαίσει, βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούση, 50
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι νῆες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι·
 οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερῥήγασιν νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὡς κ' αὐτὸς ἐδνώσασατο θυγάτρα,
 δοίη δ', ὃ κ' ἐθέλοι, καὶ οἳ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 οἳ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἡμάτα πάντα, 55
 βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίονας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἶθοπα οἶνον,
 μασιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. οὐ γὰρ ἐπ' ἀνήρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι.
 ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοῖοι ἀμυνέμεν — ἢ καὶ ἔπειτα 60
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα, καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν —
 ἢ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἴ μοι δύναμις γε παρεῖη.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, 65
 οἳ περυναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μήτι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἢ τ' ἀνδρῶν ἀγορᾶς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον εἶσατε πένθει λυγρῷ 70
 τείρεσθ'· εἰ μή πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κἀκ' ἔρεξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,

- 75 τούτους ὀτρύνοντες. ἔμοι δέ κε κέρδιον εἶη,
 ὑμέας ἐσθόμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε·
 εἴ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἶη.
 τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσοίμεθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθεῖη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.
- 80 Ὡς φάτο χῳόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὔτε τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἄντινοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- 85 Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας αἰσχύνων! ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἵτιοί εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 ἦδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἰσι τέταρτον,
- 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 πάντα μὲν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προἰεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 ἣ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξεν·
 στησαμένη μέγαν ἴστον ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
- 95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάναθ' ἴδωσ' Ὀδυσσεύς,
 μίμνεν' ἐπιγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
 ἐκτελέσω - μή μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
- 100 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
 μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶν νεμεσήσῃ,
 αἵ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.

ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπεπειθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 ἔνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἰστόν,
 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο. 105

ὡς τρίτες μὲν ἔληθε δόλω, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
 καὶ τότε δὴ τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάφα ἦδη,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἰστόν.
 ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπὶ ἀνάγκης. 110

σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῆς
 αὐτὸς σῶ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

μητέρα σὴν ἀπόπειμνον, ἀνωχθεὶ δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ, ὅτεώ τε πατὴρ κέλεται, καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 εἰ δ' ἔτ' ἀνιήσει γε πολὺν χρόνον νῆας Ἀχαιῶν, 115

τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμόν, ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς,
 κέρδεά θ', οἷ' οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τάων, αἳ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιαί,

Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε, εὐστέφανός τε Μυκίην· 120
 τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπεΐη

ἦδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν —
 τόφρα γὰρ οὖν βιοτόν τε τεὸν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχη νόον, ὄντινά οἱ νῦν
 ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ 125

ποιεῖτ', αὐτὰρ σοίγε ποθὴν πολέος βιότιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, οὔτε πη ἄλλη,
 πρὶν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν, ᾧ κ' ἐθέλησιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 Ἀντίνο', οὐπὼς ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, 130
 ἢ μ' ἔτεχ', ἢ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης,

- ζῶει ὄγ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.
 ἐν γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων
 135 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσει Ἐρινύς,
 οἴκον ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
 ἔσσειται· ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνήψω.
 ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
 ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαΐτας,
 140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίωτον νήπιον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἔοντας,
 αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 145 νήπινοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.
 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὴ εὐρύοπα Ζεὺς
 ὑπόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρος προέηκε πέτεσθαι.
 τῷ δ' ἕως μὲν ὃ ἐπέτοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
 πλησίω ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερόγχεσσι·
 150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην,
 ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλὰ,
 ἔς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοι δ' ὄλεθρον·
 δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειάς, ἀμφί τε δειράς,
 δεξιῶ ἦϊξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.
 155 θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὄφθαλμοῖσιν·
 ὠρμηγαν δ' ἀνὰ θυμόν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἦρωσ Ἀλιθέρης
 Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἶος ὀμηλικίην ἐκέκαστο,
 ὄρνιθας γινῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
 160 ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλνυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ, τι κεν εἶπω·
 ινηστῆρσιν δὲ μάλιστα πικραυσιόμενος τάδε εἶρω.
 τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεύς
 δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσειται, ἀλλὰ πού ἤδη
 ἐγγύς ἔων, τοῖσδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει 165

πάντεσσι· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
 οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. ἀλλὰ πολὺ πρόν
 φραζώμεσθ', ὡς κεν καταπάνσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 πανέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωῖόν ἐστιν.
 οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς· 170

καὶ γὰρ ἐκείνω φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα,
 ὡς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὄλεσαντ' ἀπο πάντας
 ἑταίρους,

ἀγνωστον πάντεσσι ἐικοστῶ ἐνιαυτῶ 175
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἠΐδα·
 ὦ γέρον, εἰ δ', ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσι,
 οἴκαδ' ἰὼν, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. 180

ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥελίοιο
 φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ὤλετο τῆλ'· ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνω
 ὠφελές! οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,
 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὦδ' ἀνιείης, 185
 σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρησιν.
 ἀλλ' ἔκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 αἶ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιά τε πολλὰ τε εἰδώς,

- παρφάμενος ἐπέεσσιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῶ μὲν οἱ πρόωτον ἀνηρέστερον ἔσται·
 [πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, ἦν κ' ἐνὶ θυμῶ
 τίνων ἀσχάλλης· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσειται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητέρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι οἴομαι νῆας Ἀχαιῶν
 μνηστύος ἀργαλέης· ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης,
 200 οὔτ' οὖν Τηλέμαχον, μάλα περ πολύμυθον ἐόντα·
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπιαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μυθήαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.
 χρήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
 ἔσσειται, ὄφρα κεν ἦγε διατροίβῃσιν Ἀχαιοῦς
 205 ὄν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἦματα πάντα,
 εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐρχόμεθ', ἄς ἐπιεικὲς ὀπνιέμεν ἐστὶν ἐκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 Εὐρύμαχ' ἠδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι, οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἴκοσ' ἐταίρους,
 οἱ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.
 εἶμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο,
 ἦν τίς μοι εἴπησι βροτῶν, ἢ ὅσσαν ἀκούσω
 ἐκ Διός, ἦτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.

εἰ μὲν κεν πατρός βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω.
 ἢ τ' ἄν, τρονχόμενός περ, ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω, μηδ' ἔτ' ἔόντος, 220
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 σῆμά τέ οἱ χεύω, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.

Ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Μέντωρ, ὃς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος, 225
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτε δὴ νῦν μεῦ, Ἰθακῆσιοι, ὅ, τι κεν εἴπω·
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανός καὶ ἥπιος ἔστω 230

σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι.

ὡς οὔ τις μέμνηται Ὀδυσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατήρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν.
 ἀλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω 235
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακοῦρᾶφίησι νόοιο·

σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλάς, κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 νῦν δ' ἄλλω δήμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 ἦσθ' ἀνεῶ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν 240
 παύρους μνηστῆρας κατερόνκτε, πολλοὶ ἔόντες.

Τὸν δ' Εὐηνορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἠΰδα·
 Μέντορ ἀταρτηρὲς, φρένας ἠλεέ, ποῖον ἔειπες,
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν! ἀργαλέον δὲ
 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαίτι. 245
 εἵπερ γὰρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθῶν,

- δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγανούς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοιήσει ἐνὶ θυμῷ·
 οὐ κέν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατέουσα,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τούτω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὄδον ἧδ' Ἀλιθέρσης,
 οἴτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρῴοι εἰσιν ἑταῖροι.
 255 ἀλλ', οἶώ, καὶ δηθὰ καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελείει δ' ὄδον οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λύσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος·
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 χεῖρας νυφάμενος πολιῆς ἁλός, εὐχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μοι, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηϊ κέλευσας ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,
 νόστιον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα, κακῶς ὑπερηνορέοντες.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· σχεδόθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὀπιθεν κακὸς ἔσσειαι, οὐδ' ἀνοήμων.
 εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἧῦ,
 οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἔπειθ' ἀλήη ὁδὸς ἔσσεται, οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέγ' ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν, ἅ μενοιῶς.

παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται·
οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.
ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὀπιθεν κακὸς ἔσσειαι, οὐδ' ἀνοήμων,
οὐδέ σε πάγχυ γε μήτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν,
ἐλπωρή τοι ἔπειτα τελευτῆσαι τάδε ἔργα. 280

τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἕα βουλήν τε νόον τε
ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδέ δίκαιοι·
οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
ὅς δὴ σφι σχεδὸν ἐστίν, ἐπ' ἡματι πάντα ὀλέσθαι.
σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἦν σὺ μενοινᾶς. 285

τοῖος γάρ τοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρῴϊός εἰμι,
ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἔπομαι αὐτός.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστήρσιν ὁμίλει,
ὄπλισσόν τ' ἦῖα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιστα, μυελὸν ἀνδρῶν, 290

δέρμασιν ἐν πυκνοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους
αἰψ' ἐθελοντήρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἦδὲ παλαιαί·
τάων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἦτις ἀρίστη,
ᾧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐροῖ πόντω. 295

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κούρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιμημένος ἦτορ·
εὖρε δ' ἄρα μνηστήρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
αἶγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὐοντας ἐν αὐλῇ. 300

Ἀντίνοος δ' ἰθύς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τηλέμαχ' ὑπαγόρη, μένος ἄσχετε, μήτι τοι ἄλλο
ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,

305 ἀλλά μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὡς τὸ πάρος περ.
ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἕκηαι
εἰς Πύλον ἠγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουήν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
310 Ἀντίνο', οὐπὼς ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν
δαίνυσθαι τ' ἀκέοντα, καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον.
ἢ οὐχ' ἄλις, ὡς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλά
κτῆματ' ἐμά, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἶμι, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων

315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός,
πειρήσω, ὡς κ' ὑμῖν κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
ἢ Πύλονδ' ἐλθῶν, ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δήμῳ.
εἶμι μὲν - οὐδ' ἀλήθ' ὁδὸς ἔσσεται, ἢν ἀγορεύω -
ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν

320 γίγνομαι· ὡς νύ που ὑμῖν εἴσατο κέρδιον εἶναι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσαστ' Ἀντινόοιο
ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κᾶτα δαῖτα πένοντο.
οἱ δ' ἐπελώβενον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
ᾧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορούντων·

325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος,
ἢ ὄγε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νύ περ ἴεται αἰνῶς·
ἢ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείραν ἄρουραν,
ἐλθεῖν, ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκη,
330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι, καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσση.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηγορούντων·
τίς δ' οἶδ', εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοίλης ἐπὶ νηὸς
τῆλε φίλων ἀπόληται, ἀλώμενος, ὡς περ Ὀδυσσεύς;

οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
κτῆματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε 335
τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἦδ' ὅστις ὀπυῖοι.

Ὡς φάν· ὁ δ' ὑπόροφον θάλαμον κατεβήσατο
πατρός,

εὐρύν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο,
ἔσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν, ἄλις τ' εὐῶδες ἔλαιον·
ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἠδυπότοιο 340

ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες,
ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες· εἶποτ' Ὀδυσσεὺς
οἴκαδε νοστήσεις, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
κληῖσταί δ' ἔπεσαν σανίδες πνικινῶς ἀραρυῖαι,
δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ 345
ἔσχ', ἣ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυιδρείησιν,
Εὐρύκλει', Ὡπος θυγάτηρ Πεισηρορίδαο.

τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη, θάλαμόνδε καλέσσας·

Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον
ἠδύν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος, ὃν σὺ φυλάσσεις, 350
κεῖνον οἶομένη τὸν κάμμορον· εἶποθεν ἔλθοι

Διογενὴς Ὀδυσσεὺς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
δώδεκα δ' ἔμπλησον, καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
ἐν δὲ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρῶαφέεσσι δοροῖσιν·
εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἄλφίτου ἀκτῆς. 355

αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι· τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
ἔσπεριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅπποτε κεν δὴ
μήτηρ εἰς ὑπερῶ' ἀναβῆ, κοίτου τε μέδεται.
εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
νόστον πευσόμενος πατρός φίλου, ἣν που ἀκούσω. 360

Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια,
Odys. I. C

καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
ἔπλετο; πῆ δ' ἐθέλεις ἵεναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν,
365 μῶνος ἐὼν ἀγαπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
Διογενῆς Ὀδυσσεύς ἄλλογνώτω ἐνὶ δήμῳ.

οἱ δέ τοι ἀντίκ' ἴοντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
ὡς κε δόλω φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσσονται.
ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χροῖ
370 πόντον ἐπ' ἀτρούγετον κακὰ πάσχειν, οὐδ' ἀλάλησθαι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ οὔτοι ἄνευ θεοῦ ἤδε γε βουλή.
ἀλλ' ὁμοσον, μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτη τε δωδεκάτη τε γένηται,
375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορηθέντος ἀκοῦσαι·
ὡς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῆς δέ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον,
ἀντίκ' ἔπειτ' αἰ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσσεν,
380 ἐν δέ οἱ ἄλφιτα χεῦνεν ἐϋρήραφέεσσι δοροῖσιν·

Τηλέμαχος δ' ἐς δῶματ' ἰὼν, μνηστῆρσιν ὁμίλει.
Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλεμάχῳ δ' εἰκνῦια κατὰ πτόλιν ὄχετο πάντη,
καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
ἢ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαιδίμον υἱὸν
ἦτε νῆα θοὴν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.

Δύσειτό τ' ἥελιος, σκιδῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἶρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
390 ὄπλ' ἐτίθει, τότε νῆες εὐσσελμοὶ φορέουσιν.

στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
ἄθροοι ἠγερέθοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.

Ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·
βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο·
ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὴν ὕπνον ἔχευεν, 395

πλάζε δὲ πίνοντας· χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύνπελλα.
οἱ δ' εὔδειν ὠρνευτο κατὰ πτόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δῆν
εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν.
αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλανκῶπις Ἀθήνη,
ἐπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναισταόντων, 400

Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν·
Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
εἶατ' ἐπήρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὄρμην·
ἄλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

Ὡς ἄρα φωνήσασ' ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη 405
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἴγνια βαῖνε θεοῖο.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
εὔρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηκομόωντας ἑταίρους.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειψ' ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο·

Δεῦτε, φίλοι, ἦἴα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἦδη 410
ἄθρό' ἐνὶ μεγάρῳ· μήτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες, εὐσσέλμῳ ἐπὶ νηϊ
κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. 415

ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρόμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ προμνήσι ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.

420 τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ἀκραῆ Ζεφύρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσεν
 ὀπλων ἀπιεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
 ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμησ
 425 στήσαν ἀείξαντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
 ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὖστρέπτοισι βοεῦσιν.
 ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κῆμα
 στείρη πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 ἦ δ' ἔθρεν κατὰ κῆμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 430 δησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν,
 στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο·
 λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρη.
 435 παννυχίη μὲν ὅ' ἦγε καὶ ἦω πείρε κέλευθον.